

Népek missziája

A Pápai Missziós Művek magazinja • XI. évfolyam, 2. szám • 2017. október

Eucharisztia

Pápai Missziós Művek konferenciája

Beszélgetés Varga László püspök atyával

**Csíkсомlyón jártunk
Tapasztalatok Kárpátalján
Missziós gyermektábor Encsen
Szárnypróbálgatás**

Ingyenes lap. Adományaikat a missziók javára köszönettel fogadjuk.

♦ AMERIKA/BRAZÍLIA – Folytatódik a missziós tevékenység a Bororo és Xavantes bennszülött népek között.

A bororó indiánok és a xavante indiánok a brazil Mato Grosso állam bennszülött népei. A szalézi rend már évek óta folytat missziós tevékenységet mindkét csoportnál, amelyek egymástól kulturálisan és történelmileg távol állnak, és a társadalomtól is elszigetelten élnek.

Idén 60 xavante indián vett részt a „Xavante Lelkipásztori Munkatárs tanfolyamon”, melyet a „Savio Szent Domonkos” utazó plébánia szervezett Santa Clara faluban. A bororók részére pedig a szaléziak a „Bororó kultúra hétét” rendezték meg, amelynek megnyitóját maguk a bororók filmezték és dokumentálták a média számára. Kiállítás is készült az iskolások kis műveivel. A gyerekek és fiatalok hagyományos öltözékekben helyi termékeket szolgáltak fel. (Agenzia Fides)

♦ AFRIKA/ZAMBIA – „Köszönetet mondunk a misszionáriusoknak, akik a hitet közvetítették nekünk”.

„Mély tisztelettel adózunk a misszionáriusoknak, akik életüket áldozták arra, hogy a keresztény hit fátyláját elhozzák nekünk” – jelentette ki Mons. Telesphore-George Mpundu, Lusaka érseke a zambiai egyház 125 éves fennállása alkalmából. „Mi ennek a kalandnak boldog örökösei vagyunk, és örömmel fizetjük meg hálánk adósságát Isten

felé, és tisztelettel emlékezünk a helyi hívekre, akik segítették az első misszionáriusokat.”

„A katolikus egyház mindig is erős és megbízható partnere volt a kormánynak, nemcsak a szociális szolgáltatások terén, hanem a fejlődés támogatásában is” – jelentette ki Zambia alelnöke, Inonge Wina. Megköszönte, hogy a katolikus oktatási és egészségügyi intézmények kiegészítik az államiakat, és hogy az egyház odaadóan segíti a szenvedőket és a szegényeket. Az ünnepségsorozat ünnepi szentmisével zárult, amelyen az ország minden missziós kongregációja és hívek ezrei vettek részt. (Agenzia Fides)

♦ ÓCEÁNIA/TAHITI – Az állandó diakonátus érdeklődést kelt a Papeete-i közösségben.

A fővárosban lévő diakónus iskola majd harminc diákkal zárta az akadémiai évet. A magas létszám „annak a jele, hogy a hívek érdeklődnek az állandó diakonátus iránt” – jelentette ki Mgr. Jean-Pierre Cottanceau érsek.

„A diakonátusban nyilvánul minden egyházi szolgálat lényege: a közösség szolgálata” – magyarázza az érsek. „A mi egyházmegyénkben a diakonátus főleg az Ige, a liturgia és a szentségekre való felkészítés szolgálatában fejlődött. A diakónus küldetése azonban magában foglalja a szegények és kirekesztettek szolgálatát is. Így a diakónus nem annyira az oltárnál, inkább a templom bejárá-

Tartalom

Hírek a világmisszió életéből	2
Sebastian atya íróasztala	3
Eucharisztia	4
A Pápai Missziós Művek éves konferenciájáról	5
Beszélgetés Varga László püspök atyával	6
Csíksomlyón jártunk	8
Tapasztalatok Kárpátalján	10
Missziós gyermektábor Encsen	12
A Szent Gyermekség Műve 2018. évi támogatási projektje	14
Szárnypróbálgatás	16
A barátság kultúrája	18
Rejtvény	19
Missziós Világnap	20

Népek missziója

Kiadja a Pápai Missziós Művek
Főszerkesztő, felelős kiadó:
 P. Benvin Sebastian Madassery SVD, a PMM igazgatója
Szerkesztés és korrektúra: a PMM önkéntesei

Pápai Missziós Művek
 1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.
 Tel./fax: 06-1-226-4610
 e-mail: pmmmisszio@gmail.com
<http://papaimisszio.hu>

Nyomtatás: D-Plus Kft.,
 Felelős vezető: Németh László ügyvezető
 Budapest III. Csillaghegyi út 19-21.

Íróasztal

Múlt hónap elején néhány nap szabadságot vettem ki, mert készültem egy angol nyelvű lelkigyakorlatra, amelyet Teréz anya nővéreinek tartottam a bulgáriai Várnában.

Az egyik nap észrevettem néhány gyógynövényt, amelyek a nagy meleg hatására majdnem elpusztultak. Meg kellene locsolni őket – gondoltam magamban. Aztán megfedekeztem a növényekről, de este hirtelen eszembe jutottak. Fölkeltem, lementem és meglocoltam őket. Reggel kíváncsian mentem megnézni és dolgot láttam. Egyet kivéve mind felélénkültek, és mintha

rám mosolyogtak volna. Hazajövet magammal hoztam őket.

A körülöttünk lévő világban hány olyan ember van, akik elszáradtak, leverték. Mi is észrevesszük őket, de elmegyünk mellettük. Olykor mi is elvagyunk száradva és mellettünk is elmennek mások. Ugye ez fáj? Amikor egy jó szó, odafigyelés vagy egy ölelés, meghallgatás hiányzik életünkben? Egy mosoly vagy egy jó szó –, úgy, mint annak a virágnak a víz – életet menthet. Amit ma meg kell tenni, tegyük meg ma. Holnap már lehet, nem lesz erre lehetőség.

P. Benvin Sebastian Madassery SVD
a Pápai Missziós Művek
magyarországi igazgatója

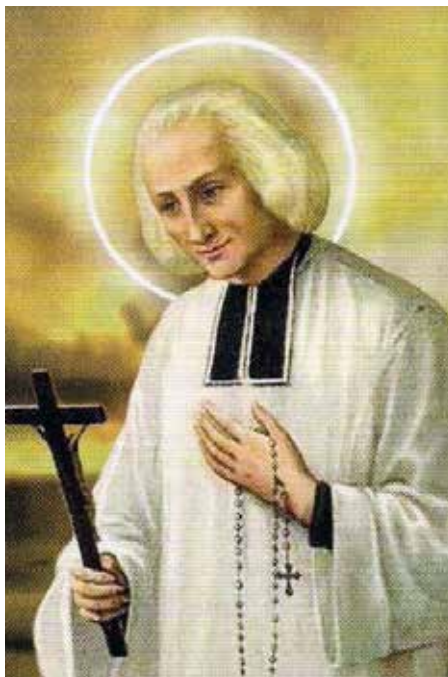
tánál álló férfi: üdvözlí a híveket, megismeri a szegényeket, felismeri azokat, akiknek nincs bátorságuk a templom felé közeledni; a közösséget pedig az irgalomra és evangelizálásra buzdítja.” (Agenzia Fides)

♦ ÁZSIA/KÍNA – A nyári tábor a hit és élet iskolája a fiatalok részére.

Kína három egyházmegyéjében szerveztek egyhetes táborokat gyermekek részére, az egyiket maga a püspök, Mons. Giuseppe Han Ying Jin vezette. A gyermekek a táborokban „megtapasztalták a hit és élet iskoláját” – mondja egy szervező pap. A tábori tevékenységekbe papok, nővérek, seminaristák és önkéntesek kapcsolódtak be, hogy vezessék a hitoktatást, a tanúságtételeket, a tanítást, a keresztyénjárást, zárandoklatokat és tartsanak előadást bibliai témákról. A gyermekek a táborban tanulmányozták a Bibliát, megtanulták a jó gyónást, a rózsafüzér imádkozását, a Tízparancsolat és a hét szentség jelentőségét. A három plébánián tett zárandoklatok során a gyermekeket a hívek meleg szívvel fogadták, így ez a testvériség

és egyetértés élő tanúságtételévé vált. (Agenzia Fides)

♦ EURÓPA/FRANCIAORSZÁG – Az ars-i Szent kísérje küldetésükben a fiatal egyházak papjait és seminaristáit.

„A Népek Evangelizációja Kongregáció felelőseként kérem Vianney Szent János közbenjárását azon fiatal egyházak szemináriumai és papsága részére, akiket a missziós területen a Szentatya a mi lelkipásztorkodásunkra bízott” – jelentette ki Fernando Filoni bíboros az Ars-ban tartott ünnepi szentmisén a papok védőszentjének, Vianney Szent Jánosnak ünnepén. Szentbeszédében a bíboros hangsúlyosan emlegette a forrást, melyből az ars-i Szent lelkisége fakadt, és amely őt értékes útítársá teszi azoknak, akik a mai világban a papi hivatást választják. Így folytatta: „Ide számtalan pap jön ihletet találni papi életéhez és én is zárandokként vagyok itt ma, emlékezve szemináriumi neveltetésemre, amikor a papi életre való előkészület során az ars-i Szentre tekintettünk, mint a plébános mintájára. Ő ma is folytatja lelkipásztori misszióját, egy kicsit más módon, de nem kevésbé hatékonyan. Ez a szentély a jóság, az imádság és a kegyelem helye. Itt folytatódik az irgalom áradása azokra, akik azt keresik.” (Agenzia Fides)

Várjuk olvasóink véleményét

a Népek Missziója magazin cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos kérdéseiket is. Üzenetet honlapunkon keresztül is lehet küldeni: **<http://papaimisszio.hu>**

- pmmmisszio@gmail.com
- Pápai Missziós Művek 1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.
- Tel.: (06-1)-226-4610

Eucharisztia

Eucharisztia azt jelenti: hálaadás. Az Eucharishtiában az ember hálát ad Istennek Jézus áldozatáért és feltámadásáért az egész emberiség üdvösségének javára. Ez a hálaadás a Szentlélek által történik. Az Eucharisztia egy olyan szent cselekmény, amelyben a Szentlélek vezet bennünket – először a bűnbánatra. Amikor őszintén megbánjuk bűneinket, az eséseink üdvösségünkre válnak. Jézus a Lélekről mondja: „Ő, amikor eljön, meggyőzi a világot a bűnről.” (Jn 16, 8) Ezért a Lélek egyik ajándéka, hogy minket bűntudatra vezet. Ez a kegyelem első lépése. Ezzel a meggyőződéssel tartsunk bűnbánatot és ne csak szokásból.

Nem elég, hogy megtesszük az első lépést és aztán befejezzük. Tovább kell nyitnunk az Isten felé, Aki megbocsát az

őszinte bűnbánónak és befogadja irgalmas szeretetébe. A Lélek az Igén keresztül készít fel bennünket arra, hogy Isten szeretetét felismerjük, és ezáltal lángolni kezdjen a szívünk iránta.

Szent II. János Pál pápa egyik beszédében mondta, hogy Krisztus nélkül az ember nem tudja teljesen megérteni önmagát. Így mi sem tudjuk megérteni magunkat teljesen, ha nem hiszünk Krisztusban. Az Eucharisztia a legnagyobb forrása annak, hogy mi magunkat megérthessük. Enélkül a tudat nélkül az emberi lét összeomlik és szétesik. Az Eucharisztia ettől óvja meg az embert.

Krisztus nélkül nem tudjuk megérteni a valódi szeretetet, ami az élet alapja, sem azt, hogy meg vannak bocsátva bűneink és kiválasztottak vagyunk. A szeretetérzés nélkülözhetetlen a léte-

zésünkhöz. Az Eucharishtiában erre a felismerésre ébred az ember. Lehetetlen megismerni Istent, ha nem tapasztaljuk meg az Ő megbocsátó szeretetét életünkben. Meghalt értünk – mekkora szeretet jele ez! Sok szent felismerte, hogy Isten „bolond módjára” szereti az embert.

Hit nélkül a szentségek nem teremnek gyümölcsöt. A hit és a szentségek erősen össze vannak kötve. Sok keresztényben a szentségek nem hoznak kellő lelki fejlődést, ha hiányzik a hit. Mi se csodálkozzunk, ha annyi szentmise és szentáldozás után életünkből hiányzik a látványos fejlődés.

Várva várta Izrael népe az Üdvözítőt. Karácsonykor mi így várjuk Jézust, és ünnepeľjük a mennyből alászállott Isten születését. Ez történik az Eucharishtiában is. A Lélek lehívására a kenyér és a bor Krisztus testévé és vérévé válik; az Eucharishtiában megjelenik Krisztus a maga teljességében, úgy, mint karácsonykor. Így jön el Krisztus szívünk jászolába. Ő nagyon szeretne a szívünkbe költözni, és az elfogadás nélkülözhetetlen az ember életében.

Az Eucharishtiában teljes befogadás történik. Nem mi fogadjuk be Krisztust, hanem Ő fogad be bennünket. Olyannak fogad el, amilyen vagyok. Édesanyánk is, amikor vár ránk, és egy kicsit késünk, még nagyobb aggodalommal vár. Ez egyfajta szenvedést is jelent. Jézus így vár ránk. Minél többet késünk befogadni Őt, annál inkább fájdalmat okozunk neki. Milyen értékes az a tudat, hogy Jézus az Eucharishtiában vár ránk, hogy csillapítsa lelki-testi szomjunkt.

P. Benvin Sebastian svd

A Pápai Missziós Művek éves konferenciájáról

Minden év május végén a Hitterjesztési Kongregáció egyhetes nemzetközi konferenciát tart a Pápai Missziós Művek (PMM) igazgatóinak Rómában. Ez a konferencia a PMM legjelentősebb éves eseménye.

A nemzetközi konferencián a világ 145 országában jelenlévő PMM igazgatók (145 országban van jelen a vatikáni missziós hivatal) összejönnek kiértékelni az elmúlt évet és megtervezni a következőt. Ezen a gyűlésen döntenek el, hova küldik a világmissziós vasárnapon összegyűlt adományt.

Az elmúlt négy év folyamán a magyarországi missziós gyűjtést különböző afrikai országok kapták meg: tavalyi gyűjtésünket például Kamerunban három egyházmegye. Az egyházmegyei püspökök hálásak a segítségért. Ezt a pénzt különböző missziós feladatokra fordítják.

Ez a találkozás nagy jelentőséggel bír, mivel a Hitterjesztés Kongregáció elnöke ekkor adja meg nekünk az irányelveket a következő év missziós feladataira. A mostani konferencián is figyelmeztette a hagyományos egyház felelősségét a fiatal és missziós területeken lévő egyházak iránt. Több országban a fiatal egyházak üldözésnek vannak kitéve. A mi lelki-anyagi segítségünk nagy vigaszt nyújt számukra. Fizikálisan nem tudunk a helyszínen segíteni, együttérzéssel és konkrét segítségünkkel tudjuk kifejezni a testvériségünket irántuk. Ők is Krisztusban hisznek, az ő tanúságuk az üldözés közepette láthatatlanul is erőt ad nekünk. Gondoljunk rájuk és segítsünk, ahol tudunk!

Most is volt alkalmam találkozni az igazgatókkal, akik azokból az országokból jöttek, ahol jelen van a keresztényüldözés. Nagyon sok elsőkézből származó hírt kaptam tőlük. Több af-

rikai és ázsiai országban szenvednek bántalmazást, Közel-Keletről nem is beszélve. Erről nagyon sokat hallunk és olvasunk mi is.

Hadd említsek itt egy nagyon meghatározó találkozást. A konferencia alatt egyik nap odajött hozzám Hormoz Aslani Babroudi atya, aki az iráni misszióért felelős. Megköszönte nekem a magyar kormány által a szenvedő keresztények számára nyújtott anyagi segítséget. Nagyon jólesett. Örömmel mondhatom, hogy hazánkban sok olyan közösség van, amelyek nagy odaadással imádkoznak és próbálják segíteni üldözött keresztény testvéreinket. És sokan vannak, akik böjtölve és áldozatokat hozva imádkoznak értük. Mi nem csak szóval és nyelvvel, hanem tettel és igazsággal próbáljuk az üldözést szenvedő testvéreinket segíteni. Még egy örömhír az, hogy minden évben – ha szerény mértékben is – emelkedik a világmisszió javára gyűjtött anyagi támogatásunk. Továbbra is gondoljunk rájuk, mert az élet végén valóban ezeket az önzetlen szeretetcselekedeteket visszük magunkkal.

Hagyományosan az utolsó napon találkoztunk a Szentatyával. Minden igazgató tudott vele pár szót váltani. Misszió annyit jelent: nulla burocracia és passione dell'amore, vagyis „semmi bürokrácia és szenvedélyes szeretet” – kötötte lelkünkre a Szentatya.

P. Benvin Sebastian SVD

Beszélgetés Varga László püspök atyával

A kaposvári egyházmegye nemrég kinevezett püspökét, Varga László atyát kérdeztük életútjáról, hivatásáról.

– *Kedves Püspök atya, nagy öröm, hogy lehetőséget kaptunk a találkozásra. Beszélne nekünk papi hivatásának kezdetéről?*

– Csak a szentelésem után árulta el édesapám, hogy keresztelesemkor elhatározták, hogy felajánlják papnak a fiukat. Édesapám 55 évig volt kántor egy Tapolca melletti faluban, édesanyám pedig a sekrestyében dolgozott. A győri bencés gimnáziumban éreztem meg, hogy papságra hív az Isten. Jelentkeztem, és Budapestre küldtek a központi szemináriumba.

Közben két év katonaságot gondolt a Jóisten nekem, ami nagyon jól tett. Bár sokat szenvedtem, de ott tértem meg. Kaptam egy Szentírást. A Hegyi Beszéddel kezdtem: „Boldogok a lélekben szegények.” Úgy gondoltam, hogy nekem mindenből sok van, hát szétszítottam mindent.

A Jóisten elvette a félelmet és a szorongást az életemből. Amikor pedig elbizonytalanodtam, megint a Jóisten segített. Egy szentmisén a második korinthusi levelet olvasták fel: „Háromszor kértem ezért az Urat, hogy szabadítson meg tőle, de azt felelte: 'Elég neked az én kegyelmem.' Mert az erő a gyöngeségben nyilvánul meg a magateljességében.” Pappá szentelésem után Várpalotán voltam káplán, majd Somogyfőszemenba kerültem.

Még Budapesten a Marczibányi térre kezdtem járni a mozgássérültek intézetébe és ez megmentett. A szegényekkel és a sérültekkel az irgalmaságot olyan fokon lehetett megélni, mint máshol sehol, és ez a mai napig él bennem. Elmentem a Bárka közösségbe, Jean Vanier-hoz, ahol elmondták a „titkot”, hogyan szolgálhatjuk a tönkrement embereket nagy szeretettel. Így lett a püspöki címerem

az Oltáriszentségben megtört ostya: a megtört Jézus és a megtört ember ugyanaz. „Mert amit egynek ezek közül tettetek, velem tettétek.” A címerem jelmondata: IRGALOM.

Fél év után egy hajnalon a templomba mentem, kivettem az Oltáriszentséget, letérdeltem, és egészen váratlanul, „csendesesen és váratlanul átölelt az Isten”. Béke lett. Rómában részt vettem egy karizmatikus konferencián, Teréz anya előadása alatt kaptam egy belső indítást: „Oszd meg az életedet a szegényekkel”. Somogyfőszemen már tudtam, hogy a Jóisten be fogja tölteni ezt a plébániát sérültekkel is. Befogadtam az elsőt, egy száz százalékosan békés férfit. Engedélyt kaptam kápolna kialakítására a plébánián, hogy a sérültek is ott lehessenek az Úr előtt. Püspököm azt mondta, hogy a szegények és az Eucharisztia a jövő egyháza.

Majd Kaposvárra, a Szent Imre plébániára helyeztek. Kialakítottam egy kápolnát a templom belső részében. Itt indult el az állandó szentségimádás 1998. január 4-én – és működött, és vonzotta az embereket. Meggyőződésem, hogy a megújulás az egyházközségben mind-mind ebből a forrásból fakadt. Aztán véletlenül püspök lettem.

– *Már készülünk az Eucharisztikus Kongresszusra 2020-ban. Az állandó szentségimádás fontos üzenetünk lenne.*

– A Kárpát-medencében sok helyen beszéltem az állandó szentségimádásról, és sokan el is indították. Minél több tanúságtevő lesz, aki hitelesen beszél

arról, hogy neki mit jelent a szentségimádás, ez teszi majd vonzóvá mások számára is. Fábry Kornél atya káplánom volt, a közösséggel együtt ő is aktívan bekapcsolódott a szentségimádásba, nagyon örülök, hogy ő lett az Eucharisztikus Kongresszus főtitkára.

– Miként közeledjünk az Úrhoz a szentségimádásnál, hogyan ismerhető fel a hangja?

– Ahhoz, hogy felismerhető legyen a hangja, időzni kell egymással. Ő minden idejét odaadta nekünk, mi félórát adunk neki. A Szentlélek a lelkiismeretünkön, az Igén és az Egyházon keresz-

tül működik. Annyira tapintatos, olyan gyönyörűen körülvesz bennünket, folyamatosan ad jelzéseket, – de hogy hallható legyen a hangja, ahhoz kell a csend.

– Mit jelent Önnek az a szó, hogy „misszió”?

– Felelős vagyok az emberekért. Jögnök van tudni az igazságot, hogy Jézus az Igazság. A misszió, a küldetés azt jelenti, hogy találkoztam az Igazsággal és azt el kell mondanom másoknak. Aki tudja a Miatyánkot, annak küldetése van, hogy megismertesse az emberekkel azt az Atyát, akit megszólít ebben az imában.

Somogysámszonban hét falum volt, ezer cigány és kétezer magyar lakossal. Azt láttam, hogy iszonyú a megosztottság a két csoport között. Kérdéseimmel

elmentem Lankó József plébános atyához, aki a cigányok között él Alsószentmártonban. Szeresd őket, és a tiéd lesznek – mondta. Egyetlen nyelvet mindenki ért: az irgalom és a szeretet nyelvét. Ha szeretem őket és beszélgetünk, valami történik, amit nem én végzek, hanem a szeretet Lelke végez, és akiben él a vágy, az el fog indulni.

– Milyen szerepet szán a fiataloknak az egyházmegyei misszióban, és hallott-e már rólunk, a Pápai Missziós Művek Szent Gyermekség Műve hazai közösségéről, szolgálatairól?

– Már elkezdtem a fiatalokat megszólítani. A modern média nyelvét én nem beszélem. Nagyon szeretném, ha az internet, a facebook virtuális világában – melyben ők otthonosak – ott lennének helyettem is, ott evangelizálnának, és megszólítanák a kortársaikat. Mindenkit várok, aki ebben társ tudna lenni és föl vállalná ezt a küldetést.

Igen, hallottam a Pápai Missziós Művek Szent Gyermekség Művéről, bár mélyen nem ismerem. Annyira benne élek a saját küldetésemben és szolgálatomban, hogy ennél tovább nem léptem még, nem kerestem.

– Idén az országos gyermekmisszió tábori mottójául ezt választottuk: „Mindeért adjatok hálát!” Megkérdezhetnénk, hogy Ön miért ad hálát ebben az évben?

– Hálát adok az Istennek, hogy kiválasztott és megbízott a püspöki szolgálattal. Ilyen egyszerű. Ugyanis én ebben annak az örömét élem, hogy mindaz, amit eddig megtapasztaltam a szentségimádásban meg a csendben, mindazt az ajándékot, amit az Isten ki munkált az életemben, most egy sokkal nagyobb lehetőségem van megosztani. Ez az örömöm.

– A papi hivatások évről évre csökkennek hazánkban. Mivel tudná vonzóvá tenni a fiatalok körében?

– Szeretném, hogyha boldog papjaink lennének, akiken az öröm és a derű át sugárzik; ebben kell az atyákat és a leendő hivatásokat segítenünk. Azt hiszem, Szent Ferenc mondta, amikor küldte a szerzeteseit: „Egyetlenegy bizonyítékotok van, az öröm. Ha látszik rajtatok, akkor el fogják hinni azt, hogy amit mondotok, az igaz.” Én szeretnék örömteli és boldog püspök lenni. Kértem a híveket, hogy imádkozzanak ezért.

– Akkor az legyen az üzenet a Népek Missziója olvasóinak is, hogy legyünk örömteliek és derűsek. Köszönöm a beszélgetést!

– Én is köszönöm.

Az interjút készítette:
P. Benvin Sebastian SVD

Csíksomlyón jártunk

A Pápai Missziós Művek missziós gyermekei idén is lehetőséget kaptak a csíksomlyói zarándoklaton való részvételle.

A Boldogasszony zarándokvonattal idén június 1-én tizenegy hódmezővásárhelyi missziós gyermek indult el négy felnőtt kíséretében. A vonaton a lelki vezetők Székely János, a Szombathelyi egyházmegye püspöke; Felföldi László, püspöki helynök-plébános; Burbela Gergely SVD, verbita tartományfőnök és Tímár Sándor Asztrik, ferences szerzetes atyák voltak.

Szolnokon szálltunk fel a vonatra. Az első megálló Nagyvárád volt, ahol a magyar zarándokok nevében Székely János püspök atya megkoszorúzta Szent László szobrát. A gyönyörű székesegyházban Böcskei László helyi megyéspüspök szentmisét mutatott be. A vonattól és vissza is ünnepi menetben vonultunk.

Tovább folytatva utunkat, a gyermekek számára is maradandó élmény volt a vonat kolozsvári fogadtatása. Mile Lajos kolozsvári főkonzul és Kovács Sándor főesperes-plébános mondott ünnepi köszöntőt. Az állomáson rövid ünnepséget tartottak. Késő este érkeztünk Gyergyószentmiklósról. Amíg világos volt, az alföldi gyerekek élvezték a gyönyörűséges tájat, a hegyeket. A vacsora után a kollégiumi szállásunkra vittek minket.

Utunk második napján Gyimesbükkre indultunk. Útközben Gyimesfelsőlokon is fogadták vonatunkat, és felszálltak az itteni Árpád-házi Szent Erzsébet Római Katolikus Teológiai Líceum diákjai. Vonatrádión keresztül történt a bemutatkozás.

Gyimesbükkön gyalogos énekes körmenet indult az ezeréves határhoz és a Nagyboldogasszony tiszteletére szentelt Kontumáci kápolnához. Ott Tamás József gyulafehérvári segédpüspök által ce-

lebrált szentmisén vettünk részt. Ezután a hajdani Magyar Királyi Államvasutak legkeletibb, 30. számú vasúti őrházát, és a Rákóczi vár romjait kerestük fel. Látunk szép népi öltözeteket, és a gyimesbükki keresztalját, akik ekkor kezdték meg kétnapos gyalogos zarándokútjukat a Csíksomlyóra.

A harmadik napon indultunk Csíkszeredába. Díszes fogadtatás várt minket az állomáson, majd hosszú fáradságos felvonulás következett a somlyói kegytemplomhoz és zarándokutunk fénypontjához, az ünnepi szentmise helyszínére, a Hármashalom-oltárhoz. Az ünnepi szentmisét a romániai apostoli nuncius, Miguel Maury Buendia mutatta be, a szentbeszédet Veres András győri megyéspüspök tartotta. Elbűvölten néztük a soha nem látott hatalmas tömeget és a természet szépségét.

Az utolsó napon Gyergyószentmiklós főterén szabadtéri pünkösdi, püspöki szentmisén vettünk részt. Portik-Hegyi Kelemen főesperes-plébános köszöntött minket, majd a szentmise elején Csókay András idegsebész tanúságtételét hallgattuk. A szentmise végén Nagy Zoltán helyi polgármester köszöntött bennünket, majd Buda László, a zarándokvonat főszervezője mondott köszönetet a zarándoklat segítőinek és lelkivezetőinek. Felszálltunk a vonatra, és hosszú órák zakatolása és az élmények átgondolása, megbeszélése után, lelkileg újjászületve és teljesen feltöltődve érkeztünk haza.

A missziós gyermekek élménybeszámolói:

Nagyon tetszett a vonaton utazók kedvessége és megértése, a csodás tájak, ahol

átszáguldott a szerelvény; az állomáson várakozó emberek szeretete; az imádság ereje.

Kárai Kende

Izgalommal vártuk a hosszú vonat beérkezését az állomásra, ahol felszállás után nagy szeretettel fogadtak minket. Külön öröm volt, hogy a magyar határig a Szent Márton nevű Traxx villanymozdony húzott bennünket. Az állomásokon az ismeretlen emberek meleg fogadtatása felejthetetlen élmény. Nagyon hosszú út volt, kissé fárasztó, de szép tájakon haladtunk keresztül. A gyergyószentmiklósi kollégiumi szállást nagyon élveztük. Újdonság volt számunkra a missziós menetelés és a közös éneklés. A legszebb élményünk természetesen a csíksomlyói szentmise volt, ennyi emberrel még sosem ünnepeltünk együtt. Új ismeretségekre is szert tettünk a vonatkirándulások alatt. Sok szép fényképet készítettünk, itthon örömmel mutattuk be a családnak.

**Hegedűs László
és Hegedűs Zsombor**

Szerintem nagyon jó volt a zarándokút. Szerencse hogy fenn a Csíksomlyón, a nagy tömegben nem veszttem el. A 14 km-es séta nagyon hosszú volt. Nekem legjobban Gyimesbükk tetszett, az őrház és a Rákóczi-vár. A vonaton kb. 1100 ember utazott, volt gyóntatás, vonatrádió, és kaptunk énekeskönyvet. Nagyon meleg volt. Annyira hosszú volt a vonat, hogy negyede fért be a pályaudvarokra. Ajándékokat kaptunk és mi is adtunk, amikor a helyiek kijöttek a vonathoz. Sokáig tartott az út, de amikor hazamentünk, már nem tűnt annyira hosszú időnek.

Bednárík Réka

Erdély nagyon szép, a hegyek és még sok minden más. Nekem Gyimesbükk nagyon tetszett, csak meglepett a hosszú séta. A Rákóczi-vár romja érdekes volt. Csíksomlyón nagyon meleg volt, a nagy tömegben épp hogy csak fel tudtunk állni a szentmisén. Az ételek finomak voltak. Köszönjük szépen ezt az élményt!

Bednárík Kincső

Nagyon örültem, hogy végre ott lehettem, egy életre nagy élményt nyújtott! Az ételek nagyon finomak voltak. A táj egyszerűen csodás volt! A fizikai megpróbáltatások során megtapasztaltam, hogy milyen lehetett régen autó nélkül. A zarándoklat örök nagy emlék maradt, sose fogom elfelejteni!

Bednárík Borka

Köszönjük a Pápai Missziós Művek támogatását, hogy lehetővé tették a kis vásárhelyi csapatnak, hogy átéljék az összetartozás ilyen fokú élményét a Boldogasszony Zarándokvonattal. Kiváló, hiánytalan szervezéssel találkoztunk egész utunk során, mindenkinek felejthetetlen élmény marad mind az út, mind a gyimesbükki szentmise, és főleg a somlyói búcsú! A nyeregbe vonuló embertömeg látványa megható volt. Az út során a bevezetett zöld sapkák jó szolgálatot tettek a tűző napon. A helyiek szeretete is meglepő és megható volt, először Nagyváradon, majd Kolozsváron, és még a hazafelé úton is. Egyikünk egy néninek adta a piros-fehér-zöld zászlóját. Örölnénk, ha legközelebb még több missziós társunkkal együtt tudnánk eljutni ilyen szép tájakra, kedves magyar emberek és gyökereink megismerésére.

Összeállította:

Fodor Györgyi, kíséző szülő

Tapasztalatok

2017. június 29. és július 2. között Sebastian atya vezetésével a Pápai Missziós Művek közösségeinek animátorai Kárpátaljára látogattak, hogy megtekintsék a 2012/13 és a 2015/16 évi projektjeink helyszínét és eredményét.

A korábbi magazinokban sokat írtunk a projektjeinkről, most az animátorok számolnak be a kirándulásról és a tapasztalatokról, arról, hogy milyen élményeket szereztek azon a vidéken, ahol segítünk.

Csütörtök reggel a csapat felével Budapestről indultunk útnak, és meg sem álltunk egészen Hajdúdorogig, ahol Boksa Péter atya várt minket kis frissítővel, és a Hajdúdorogi Görögkatolikus Székesegyház részletes bemutatásával. A rövid látogatás után Nyíregyházán vettük fel a csoport másik, kelet-magyarországi felét, és célba vettük a záhonyi határátkelőt. Mire megérkeztünk a célunkhoz, a ráti Szent Mihály Gyermekotthonba, mindenki gyűlt egy apró láng, egy különös érzés, gondolat, amit a következő pár nap tapasztalata lobbantott lángra.

Másnap délelőtt megnéztük Munkács városát; délben Majnek Antal püspök atya látott bennünket vendégül, majd

Fehér Ferenc, a Szent Márton Karitászigazgatója mutatta meg, hogyan segítik a szegény embereket és mekkora szükség uralkodik a térségben. Szombaton Ungvárt tekintettük meg, majd a délutánt a ráti gyermekotthon lakóival töltöttük.

Vasárnap Beregújfalu felé vettük az irányt, ahol immár 4 éve segítünk a cigánytelep kápolnájának újjáépítésében. A rossz útviszonyok miatt késtünk, de a cigány közösség nagy türelemmel és szeretettel várta a Sebastian atya által bemutatott szentmisét. A találkozás után hazafelé már több mint 3,5 órát vártunk a határon. Volt időnk átgondolni, megbeszélni és megosztani azt a gazdag tapasztalatot, lelki élményt, lelkesedést, amit a 4 nap során gyűjtöttünk és elraktározunk. Íme, néhány írás.

Bágya János

PMM, a Szent Gyermekség Műve
koordinátora

Hatások, amelyek elvarázsoltak és elgondolkodtattak... Rossz utak után a megérkezés, a szeretet, amivel vártak és fogadtak minket. A szegénység, amiben sok ember él. Az édesanya tekintete, aki már kilenc éve ápolja lebévult fiát abban a kis viskóban, és nagy szeretettel fogadott minket. Nem panaszkodott, csak egyszerűen elmondta a helyzetüket, és tette a dolgát.

Megfogott az emberek Istenbe és önmagukba vetett hite. Mernek nagyokat álmodni, szakiskolákat alapítani, hogy szakmát adhassanak a nehéz sorban élő gyermekeknek. Látszólag lehetetlen feladat, talán mi bele sem vágnánk, de ők nem a készre várnak, hogy majd „beleüljenek”. Az elinduláshoz elegendő segítségben reménykednek és természetes, hogy mindenki hozzáteszi a maga tudását – ingyen, ahogyan a nyugdíjas nénik főznek és takarítanak Munkácson az ingyen konyhában már több mint tíz éve – vidéamen és ellenszolgáltatás nélkül.

Az emberek tudnak közösségben gondolkodni és önkéntes munkával segíteni egymásnak. Egyetlen panaszszót sem hallani, csak terveket. Látható az emberségből és szeretetből fakadó tettek eredménye, amit büszkén mutattak meg nekünk.

Ferencziné Hajdú Mónika, Encs

A határon túli találkozások ezekkel a szavakkal maradtak meg a lelkemben: hártalan őszinteség, szolgálat, kitartás, összetartás, elfogadás, befogadás, öröm, tanítás, hála. Sokszor nem tudtam határt szabni a könnyeimnek. Nem akarok a lábaimnak sem. Elhatároztam, hogy lesz még folytatás, ha a Jóisten is úgy akarja. Érzem, máskor is mennem kell, még dolgom van ott.

Makranczi Sándorné Orosz Edit, Encs

Kárpátalján

Előzetes várakozások nélkül vágtam neki ennek az útnak, ami azonban életem egyik legmeghatározóbb, legértékesebb „kalandjának” bizonyult. Lakóhelyemhez, Nyíregyháza-hoz szinte csak pár kilométer az ukrán határ, és mégis mekkora távolságot tettem meg... Fejben és lélekben. Addigi világlátásom szinte teljesen új értelmet nyert. Megismertem a rossz közutakat, de még több végtelenül jólelkű, tetterre kész gyerkőcöt és felnőttet. Egytől-egyig olyan emberek, akik mernek és akarnak őszintén mesélni önmagukról, vágyaikról, terveikről... Nem a nehézségeikre vagy a problémáikra, hanem az Isten által mutatott irányra tekintenek. Elemi erejű tettvágyuk valósággal belém ivódott, s amikor csak felelevenítem az ott szerzett élményeket, olyan pozitív érzés kerít hatalmába, ami sodró lendülettel képes előrevinni mindennapjaimban.

Jármy László,
Nyíregyháza

Vannak kisebb-nagyobb vágyaim, amolyan 'bakancslisták'. Köztük szerepelt Kárpátalja is. Európa sok országát bejártam már, de a szomszédos Ukrajnába még soha nem jutottam el. Idén nyáron ez a vágyam teljesült. Nem tudok beszámolni tájakról, csillogó kirakatokról, híres épületekről. De megtapasztaltam a hazájukhoz hű magyarok szívósságát, kitartását, derűjét, melegszívú vendégszeretetét.

Megtapasztaltam az édes szülők nélkül felnövekvő gyermekek ragaszkodását, nyitottságát, szeretet utáni vágyát, az őket befogadó családok mindennapos kemény munkáját. Megtapasztaltam a méltósággal viselt betegséget és nyomort is, ami annyira torokszorító és megrendítő volt, és ami mélységes együttérzésre és segítségnyújtásra ösztönöz. Hát ezért vágytam én annyira Kárpátaljára?!

Matavovszky Éva,
Nyíregyháza

Korábban csak támogató szereplőként vettem részt a missziós munkában. Először minden olyan kaotikusnak, szervezetlennek tűnt, de szép lassan felfedeztem, hogy a dolgok ennek ellenére elintéződnek és különbözőségünk ellenére valódi közösségé váltunk, közös célokkal. Lassan oldódott bennem a feszültség. Figyeltem Sebastian atyára és Jánosra, hogy megértsem, mi vezeti őket. Voltak „nagy élményeim”, amelyek mindig találkozásokhoz kapcsolódtak: beszélgetések vendéglátóinkkal, játék a gyermekekkel, találkozás Majnek Antal püspök atyával és találkozás a cigány közösséggel. Először féltem, nem tudtam mit kell ilyen helyzetben tenni, de aztán ráéreztem, hogy az örömmel teli szegények milyen közel is vannak Istenhez!

Ferenczi Tibor támogató, Encs

Missziós tevékenységeinkről bővebben
<http://papaimisszio.hu/hu/projects>
címen lehet olvasni.

Missziós gyermektábor Encsen

A Pápai Missziós Művek Szent Gyermekség közössége 2017. július 26. és 30. között 77 gyermekkel és 18 felnőttel táborozott Encsen.

A nyitó szentmisét Ternyák Csaba egri érsek mutatta be, aki homíliájában az istengyermekség lelkületére és örömére hívta fel mindannyiunk figyelmét. A szentmisében öt gyermek: Hock Izabella, Szigeti Franciska, Mészáros Ádám, Tóth Dorina és Bodnár Petra tett fogadalmat a missziós lelkület megélésére, s vált hivatalosan is tagjává a Szent Gyermekség Műve közösségének.

Az idei táborunk mottója: „Adjatok hálát mindenért.” (1Tessz 5,18) Ennek a küldetésnek könnyű volt eleget tenni, mert rendkívül sok programot szerveztek számunkra Encs és térségének közösségei. Bőségesen el voltunk látva minden földi jóval.

Csütörtök délelőtt Varga Gábor esperes-plébános atya indiai útbeszámolóját hallgattuk meg, mulatságos volt, ahogy a nagy fakanállal mutogatva mesélte élményeit. A játékos délutánon megismerkedhettünk egy igazi tűzoltóautóval és legénységével; készíthettünk levendula párnácskát, körmönfont karkötőt; alkothattunk maradandó kézműves emlékeket, és torokfájásig fogyaszthattuk a jégkását.

A nap lelki csúcspontját az esti fáklyás körmenet jelentette. A missziós táborozókhoz Encs hívő közössége is csatlakozott. Énekelve és imádkozva állomásról állomásra vonultunk, adtunk hálát, vagy kértünk kegyelmeket, békét és egyetértést Istentől. Leírhatatlan élmény volt

mindannyiunk számára. Úgy éreztük, hogy a Szentlélek olyan erővel volt jelen, mellyel hegyeket tudtunk volna mozdítani, és hogy valami elindult, erőre kapott az imáinkban.

A pénteki kirándulásunk kapcsán, mely Boldogkő várához és Vizsolyba vezetett, egy városnéző kisvonatból gyönyörködhettünk a környék szépségeiben. A vár alatti réten a csoport egy része lovagolt, két másik kiscsoport éneket vagy helytörténetet tanult, míg a csoport másik fele a várat tekintette meg. A helytörténeti időutazás után a Vizsolyi Biblia szü-

letésének történetét hallgattuk meg, és betekinttünk a könyvnyomtatás rejtelseibe is. Kisvonatunk Abaújszántóra vitt, ahol Varga Gábor atya, valamint az esperesi kerületben szolgáló atyák és a helyi plébániai közösség látott minket vendégül.

A szentmise lelki mélységét és a prédikáció tartalmát is a napi mottó határozta meg. „Legyetek mindig derűsek.” (1Tessz 5,16) Nem is kellettek szavak, elég volt körbenézni az arcokon. A szentmise végén még néhány ráadás gitáros dal fokozta a hangulatot, ami a plébánia kertjében, a bográcsos vacsora végére spontán közös éneklésben teljesedett ki.

Másnap Bodnár Attila atya görög rítusú Szent Liturgiában tanított bennünket arra, hogy ha a hálát választjuk, akkor az

öröm és a jólét is beköltözik vele a szívünkbe. Beszélgetős, játékos nap volt ez, amikor az animátorok elmesélték a Kárpátalján szerzett tapasztalataikat, délután pedig kézműves és sportos foglalkozások voltak, melyben kipróbálhattuk az íjászatot és ugrálhattunk légvárban.

Az izgalmas nap után a záróest következett, melynek keretében Sebastian atya minden segítőknek külön köszönetet mondott a gyermekek önfeladott tapsvihara kíséretében. Idén Kassai Rita és Toka Levente részesült az év missziós vándordíjban, melyet alázatos, lelkes missziós szolgálatukkal érdemelték ki.

Az est folytatásában megnéztük a kis énekes színdarabot Teréz anya életéről, amely mély érzéseket ébresztett szívünkben. A lélek ünnepét zárásként egy kiadós néptánc követte, és aki még bírta, tovább rophatta az Antónia nővér és Konrád által tanított táncokat.

A vasárnapi záró szentmisét Sebastian atya mutatta be. Újra megköszönte a helyiek nagylelkűségét, majd útravalóként azt emelte ki, hogy Isten földbe

rejtett kincse bennünk is ott van, és csak bölcsességet kell kérnünk Istentől, hogy felfedezzük a valódi értéket. Ehhez istenfélelem, kitartó keresés és szüntelen ima kell. A búcsúzás egyszerre volt vidám és szomorú. Vidám, mert mindenért hálát adhattunk, és szomorú, mert hamar vége lett a tábornak, pedig maradtunk volna még.

Antónia nővér (CFSF – Assisi Szent Ferenc Leányai Kongregáció) így számolt be tábori tapasztalatairól, élményeiről:

„Jó volt újra találkozni! A táborok célja az, hogy a krisztusi szeretetet a táborban elmélyítsük, mert csak úgy tudjuk meg, hogy mennyi szeretet és figyelmes-ség van bennünk, ha konkrét helyzetben találjuk magunkat. Sok ilyen konkrét helyzetet láttam és tapasztaltam a tábor során.

Hálát adtam az Istennek, amikor láttam, hogy nem csak annak örültetek, ha mi rúgtunk gólt, hanem megtapsoltuk a másik csapatot is, ha nekik sikerült. A szeretet és a barátság szelleme sokkal fontosabb volt nektek a győzelemnél, nem csak a győzelemért játszottátok,

egyszerűen a játék kedvéért és az együttlét örömeért!

Az esti körmenetnél láttam, hogy az imádságban is nagyot fejlődtek! Figyelmesen énekeltek, imádkoztatok, óvatosan vitték a fáklyákat. Nagy öröm volt számomra látni hogyan tudtátok megosztani a győzelem és a siker örömeit, amikor az Év Misszionáriusai, Kassai Rita és Toka Levente átvették a díjat: egy emberként örültetek nevelőitekkel együtt!

Gratulálok az ifjúságnak, akiket nemrég még az animátorok kézen fogva vezettek; most ők vezették a kicsiket, kipróbálva a felelősségteljes munkát Isten szőlőskertjében. Hálát adok minden animátorért, a táborvezetőért, a Szent Gyermekség Műve vezetőjéért: jó eszközök Isten kezében, általuk hinti el a szeretet magvát a gyermekek szívében! Adja Isten, hogy bőséges aratásban legyen részük!

Köszönettel a sok-sok szeretetért, figyelmességért, amit tőletek kaptam.”

A beszámolót összeállította:
Bágya János

A Szent Gyermekség Műve 2018. évi támogatási projektje

A Pápai Missziós Művek missziós gyermekei jövőre a Szerbiában lévő Magyarszentmihályon élő magyar hittanos gyermekeket és fiatalokat szeretnék segíteni.

A környék történelmét a török megszállás elleni harcok adják. A mocsaras nádassal benőtt vidéken többször verték vissza a Temesvár felől érkező török seregeket. A magyar haderő Szent Mihályhoz fordult segítségért, kérve, hogy tüzes kardjával sújtsa le a támadó törökökre, majd egy szokást vezettek be saját védelmükre: amikor mozgott a nádás, a magyarok „Isten”-t kiáltottak, amire „Szent Mihály” volt a válasz, amit a törökök nem értettek, így a védekezés sikeres volt.

Magyarszentmihály a XVIII. század végén és az 1800-as évek első évtizedében népesült be, addig kincstári pusztaként számon tartott helység volt, amely a becskerekai kerület részét képezte. Ma 95%-ban magyarlakta, főként római illetve görög katolikus falu, templommal,

faluházzal, tűzoltósággal és kihelyezett iskolával. A katolikus templomot 1835-ben építették és 1836-ban Szent Mihály főangyal tiszteletére szentelték fel. A templomnak 3 harangot adományozott Kiss Ernő altábornagy későbbi aradi vértanú.

Minden vasárnap rendszeresen tartanak szentmisét és magyar hittant a Szent Mihály főangyal Római Katolikus Plébánián. Jelenlegi plébánosa egy indonéziai verbita szerzetes, P. Elias Ohoiledwarin SVD atya.

A támogatandó célcsoport és a tevékenységük rövid leírása: Nagybecskerekéről kijáró lelkészek és a hitoktató Szabó Rozália Mária Cecília SSND nővér – Miasszonyunkról Nevezett Szegény Iskolanővérek – hitéleti és képzési feladatokat látnak el a plébánián, folya-

matos kapcsolatot tartva a templomba járó családokkal, figyelemmel kísérve az életfeltételeik, anyagi helyzetük, szükségleteik alakulását. Több családban az alapvető, mindennap szükséges élelmiszerek beszerzése is gondot okoz, mivel a szülők vagy munkanélküliek, vagy csak alkalmi munkát tudnak vállalni, a rendkívül kedvezőtlen gazdasági helyzet miatt. A családok a téli fűtési időszakra alig tudják megvásárolni a szükséges tüzelőanyagot, de az iskolakezdéshez szükséges iskolai felszerelést, táskát sem.

A Pápai Missziós Művek Szent Gyermekség Műve a közösségei által szeretne segíteni a családoknak, hogy ne csak a nyomor és a nincstelenség legyen a felnövekvő gyermekek szeme előtt, hanem a remény és a testvéri szeretet is. A foglalkozások jelenleg műhely-

munkák formájában történnek. Sajnos Magyarszentmihályon nincs plébániai épület, csak egy kis templom, az egyik oldalán egy fűtés nélküli hittanteremmel, a másikon a sekrestyével. A gyermekekkel való foglalkozásokat folyamatos egyeztetéssel és szervezéssel kell végezniük a szerzeteseknek a faluházban vagy a tűzoltóságban.

Az ott élő magyar gyermekek nagyon aktívak és lelkesek. Hála Istennek sokan járnak a vasárnapi szentmisére, ministrálnak, felolvasást vállalnak. Nagyon szeretnek énekelni, csak sajnos nincsenek énekkönyveik és hangszereik sem. Zenei képzésüket már elkezdték, egyházi, gitáros énekeket tanulnak. A faluban 25 fővel működik a Szent II. János Pál cserkészcsapat is, melyet Szabó Rozália Mária Cecília SSND nővér vezet. Minden évben van tábor és sok egyéb program is.

A Pápai Missziós Művek 2018-as projektje a szegény családban élő gyermekek életkörülményeit szeretné elsősorban javítani és hosszú távra biztosítani. Ehhez a Szent Gyermekség Műve közönségeinek segítségével szervezünk majd országsszerte adománygyűjtő kulturális

előadásokat, jótékonyági vásárokat, és egyéb karitatív programokat, melyek lebonyolításához olvasóink segítségére és nagylelkű adományaira is számítunk. Az anyagi támogatások mellett, természetbeni és tárgyi eszközökkel is tudjuk segíteni Magyarszentmihály közösségét!

Az Ifjúsági Missziós Társulat fiataljaival tervezzük, hogy személyesen, – akár többször is – ellátogatunk Magyarszentmihályra, és lehetőségeinkhez mérten helyben is segíteni fogjuk a közösséget. Missziós csoportunk céljai közt szerepel, hogy közösségi programok, táborok lebonyolításában segédkezzünk minden erőnkkel, legjobb tudásunk szerint. Ehhez a jószolgálatához is várjuk az érdeklődő, tenni vágyó testvéreink jelentkezését.

A lelki vezetők munkájához az alábbi tárgyi eszközökre lenne szükség:

- hangszerek és énekeskönyvek a templomi énekkarhoz,
- a kézműves foglalkozásokhoz anyagok: kartonpapír, olló, ragasztó, gyurma, színes szalagok, gyöngyök, damil, stb.,
- a színdarabokhoz, misztérium játé-

kokhoz forgatókönyvek, jelmezek, díszletek stb.,

– a szabadtéri gyermekprogramokhoz és hittantáborokhoz sporteszközök, játékok.

Tárgyi felajánlásait a Pápai Missziós Művek magyarországi képviselőjén egyeztetve adhatják le munkaidőben.

Címünk: 1223 Budapest, Jókai Mór u. 14. Telefon: +36 1 226 4610 email: pmmmisszio@gmail.com

Számlavezető bank: Erste Bank, Budapest: Bankszámla száma: 11600006-00000000-27778649. Kérésre csekket küldünk! Ha a 2018-as projektünk támogatására küld anyagi segítséget, kérjük, jelezze a befizetési csekken vagy átutaláson.

<http://papaimisszio.hu/hu/projects/weboldalunkon> tájékozódhatnak karitatív és jótékonyági programjainkról.

A magyarországi hívek, missziós közösségek, családok imáit és lemondásait előre is hálásan köszönik a projekt helyi felelős vezetői: P. Elias Ohoiledwarin SVD plébániai kormányzó és Szabó Rozália Mária Cecília SSND nővér, hitoktató.

Bágya János

Szárnypróbálgatás

A Pápai Missziós Művek egyik nyitott közössége, az Ifjúsági Missziós Társulat (IMT) idén új feladatot kapott.

A tavalyi tanévben tartott találkozóján megfogalmaztuk az Ifjúsági Missziós Társulat közösségének és tagjainak egyéni jövőképét. A fiatalok lelkesek voltak. A tanúságtételtől, az anyagi, természetbeni és fizikai segítségeken át, a nemzetközi kapcsolatok kiépítéséig szinte mindent felsoroltak a jövőjüket illetően.

Az egyik legnagyobb célja a közösségnek, hogy szegénysorsú gyermekeket táboroztasson. Ezért idén Sebastian atyával megbeszéltük, hogy lépésről lépésre bevezetjük a fiatalokat abba a segítő szolgálatba, amit meghatároztak maguknak. Első lépésnek kiváló alkalom volt az encsi Szent Gyermekség Műve tábor. Minden évben jöttek fiatalok a táborba segíteni, de idén először nem a logisztikai feladatokat kapták, hanem a jóval felelősségteljesebb csoportvezetést, ami a korábbiakhoz képest az önállóságot jelentette. A felnőttek természetesen figyelemmel kísérték és ha kellett, segítették a fiatalok munkáját, de igyekeztek a háttérben maradni. Ennek a tábornak a tapasztalatait osztják meg velünk néhányan.

„A Szent Gyermekség Műve idej, encsi táborában, mint ifjúsági missziós tag, főleg csoportvezetőként segítetttem. Öszin-

tén szólva, kicsit nehezen indult a munka a gyermekekkel, de nagyon igyekeztem, és a végére már egészen belerázódtam ebbe az új feladatba. Érdekes volt megfigyelni a gyermekek nézőpontjait az egyes témákban. Esetenként pedig igazi örömet jelentett a gyermekek felém irányuló figyelme. Tapasztalatokat szereztem a csoportvezetéssel kapcsolatban, amit talán a jövőben is kamatoztatni tudok.”

Bognár Zsolt Mátraszőlős

„Az idei Szent Gyermekség Műve táborban Encsen új feladatot kaptunk mi, az IMT tagjai. A korábbi években a konyhai szolgálat és hasonló háttér munka volt a feladatunk, vagy egy animátorral vezettük a csoportot. Idén viszont magunk vezettük a kisebbeket, a felnőtteknek inkább mentor szerep jutott. Főként beszélgettünk, vagy játszottunk a csoporttal. Úgy vettem észre, hogy a gyermekek élvezték a velünk töltött időt, és bár csak néhány év választott el bennünket egymástól, volt tekintélyünk. Igaz, nem mindig sikerült összetartani a csapatot, de később talán, több tapasztalat birtokában, ez is jobban fog sikerülni. Várom és remélem, hogy jövőre, már valamivel felkészültebben, még jobb csoportvezetők leszünk.”

Sógrik Judit Anna Fót

„A 2017-es SZGYM tábor a nyár egyik legnagyobb közösségi és lelki feltöltődéseként éltem meg. Számomra ezek a táborok a szívemhez legközelebb állóak mert a közös pontunk Jézus. Az is örömteli, hogy barátokkal vagyunk körülvéve. Pár éve ebben a táborban szerettem meg misére járni. Az idei tábor mégis más volt. Eddig túlzottan mély kapcsolatot nem ápoltam a táborozó gyermekekkel, inkább a mosatlan edényekkel, de idén nem így volt. Ebben az évben ért minket az a megtiszteltetés, hogy megkaptuk a csoportvezetői szerepet. Ez az eddigi legnagyobb lépés az IMT-ben. Hirtelen kapott feladat volt, mindenki

izgatottan, de boldogan vállalta. Egész gyorsan kiderült, hogy az ifjúság és a gyermekek között szoros a kapcsolat. Nagyszerű és felemelő érzés volt, amikor megnyíltak nekünk. Mi voltunk nekik a példa, akikre felnézhettek és bármikor számíthattak. Ezáltal az SZGYM tábor számunkra teljesen más értelmet nyert: tartalmasabb, emlékezetesebb és meghatóbb pillanatokkal gazdagodtam. Rengeteg szeretetet kaptam és adhattam egyaránt.”

Kalocsa Lilla Dombóvár

„Húha, mivel is kezdjem?! Csodás tábor volt, minden pillanatát élveztem azzal együtt, hogy bőven akadt teendőnk. Ezt

semmiképp sem bánom, hiszen minden, amit rám bízta, építette az életemet. Az, hogy gyermekcsapatot kaptam, nem volt éppenséggel könnyű feladat, mégis feledhetetlen, mikor már nem te húzod a csapatodat, hanem ösztönösen közösen cselekszik a csipet-csapat a tábor végére. Örülök, hogy ennek a kalandnak részese lehettem.”

Magyar Zsófia Fót

„Hatalmas meglepetésként ért a tábor elején a hír, hogy egy csoportot fogok vezetni - felkészületlennek éreztem magam a feladatra. Talán a gyermekek is, de mi mindenképp egy teljesen új és ismeretlen szituációba kerültünk, de nyugodt szívvel állíthatom, hogy „megoldottuk”. Számomra nagyon hasznos tapasztalatot jelent ez a csoportommal eltöltött néhány nap, remélem, nekik is legalább

is odafigyelést és szeretetet kaptam. Már nagyon várom a jövő évi tábort, hogy újra találkozzak velük.”

Kurucz Benedek Fót

Az idei táborban olyan jelentkezők is akadtak, akik már évek óta várják, hogy betöltsék a bűvös 14. évet és az IMT soraiba felvétessenek. A táborban már figyeltük őket és láttuk, mennyire lelkesen igyekeznek a munkába is segíteni. A lelkesedésnek nagyon örülünk, szeretettel várjuk őket a közösségünkbe.

Riczu Sárát, Sivadó Zitát, Támba Petrát kérdeztük, hogy miért szeretnék a közösséghez csatlakozni. Így válaszoltak: „Úgy gondolom, hogy az IMT-hez való csatlakozás nem csak megtiszteltetés, hanem felelősségteljes feladat is. Nagyon vonzó számomra a légkör, a

annyit tudott nyújtani ez a tábor, mint amennyit ők nyújtottak nekem. A személyes élményeinknél azonban fontosabb, hogy milyen előremutató tapasztalatot és lendületet adott magának az IMT-nek. Összességében nagyon jó úton halad ez a közösség!”

Faur Csenge Fót

„A táborban megtapasztaltam a csoportomért vállalt felelősséget. Jó volt, hogy őket jobban megismerhettem a kiscsoportos beszélgetéseken. Az, hogy nem a felnőttek szolgáltak, hanem mi fiatalok, így közvetlenebb lett a kapcsolat a kisebb korkülönbség miatt. Szerencsére a felnőttekre bármikor számíthattunk. Csoportvezetőként úgy éreztem, hogy többet tudok adni a kisebbeknek, és a kisebbektől

társaság, illetve a találkozó, amelyeken hozzám hasonló fiatalokkal tölthetek egy-egy hétvégét.”

„Már vagy két éve nagyon várom, hiszen sokat hallottunk arról, hogy ott milyen jó a társaság. Nem csak megtiszteltetés, de felelősség is az IMT tagjának lenni. A negyedévente megtartott hétvégéről is rengeteget hallottunk. Segíteni szeretnék a táborban én is a felnőtteknek, legalábbis megkönnyíteni a dolgukat, mert szeretem a gyermekeket, és ezért jó lenne velük többet foglalkozni, róluk több mindent megtudni.”

Az IMT országsszerte várja a tettekre kész, 14. életévüket betöltött középiskolás fiatalokat.

A cikket összeállította:

Bágya János

A barátság kultúrája

Afrikai példát olvashatunk a keresztények és muzulmánok békés egymás mellett éléséről.

A szenegáli Thies megye egyik faluját, Tivaouane-t a helyiek „kis Vatikánnak” nevezik, amely az északi Száhel-övezet közepén fekszik, és a befolyásos muszlim Tijaniyya-testvériség központjaként működik. A négy szenegáli testvériség közül ez a legjelentősebb és Tivaouane-ből kormányozzák: Korán magyarázatokat és életszabályokat adnak, és Korán-iskolákat vezetnek. Ezzel a társadalmi szervezettel képesek fenntartani Szaúd-Arábiától való függetlenségüket, és így védelmet élveznek a szunnita fundamentalizmussal szemben. Óriási, díszes minaretek emelkednek ki a házak közül.

Az Osztrák Pápai Missziós Művek küldöttsége érkezésekor épp a testvériség legnagyobb éves zárándoklatára készültek. A marabout – a testvériség élén álló muzulmán vallási vezető –, Abdoul Aziz Al Amin Sy fogadta a küldöttséget: Werner Freistetter világmissziós püspököt, és a nemzeti igazgatót, Karl Wallner atyát. Hangsúlyozták, hogy számukra alapvetően fontos a muzulmánok és keresztények békés egymás mellett élése. „A keresztények a barátaink” – erősíti meg a muzulmán vallási vezető –, „mert ők a béke emberei. A mi világunk mindenkié, akik a béke emberei, mindegy, hogy milyen vallásúak. Azok, akik nem a béke emberei, nem idevalók és nem is maradhatnak itt.”

Szenegál lakosságának több mint 90 százaléka muszlim, a keresztények aránya alig több mint öt százalék. Ennek ellenére az iskolai képzés és a betegellátás erős oszlopai a keresztények. „Megpróbálunk a muszlimokkal közösségbe kerülni, a könyörületesség cselekedeteit gyakorolni és életünkkel Jézus Krisztusról tanúságot tenni” – mondja a dakari érsek, Benjamin Ndiaye. „Az a pozitív hozzájárulás, amit a keresztények a szenegáli társadalomnak mindig is nyújtottak, fontos alapja a megbecsülésnek, amit velünk szemben a muszlimok tanúsítanak.” Az érsek örül és hálás, hogy a keresztények és muszlimok békében élnek együtt.

Mindenek fölött áll a szenegáli kultúra egyik legnagyobb értéke: a 'Taranga', a

vendégszeretet, a kölcsönös elfogadás és az üdvözlés kultúrája. Az érsek így folytatja: „Mi szenegáliak saját magunkat kultúránkon, valamint népünkhöz, törzsünkhöz és családunkhoz való tartozásunkon keresztül definiáljuk, nem pedig úgy, hogy melyik valláshoz tartozunk.”

A kórházat vezető Francoise nővér számára mindegy, hogy a páciens keresztény vagy muszlim. „A legtöbb betegünk muszlim. Ők megbecsülnék minket jó munkánkért. Jézus sem tett különbséget az emberek között, így mi sem. Munkám során azon fáradozom, hogy minden emberben Jézust lássam. Ez nem egyszerű – de tanúságot akarok tenni.”

Ambroise Tine abbé, a szenegáli Caritas egykori igazgatója, a következőket mondja: „Az emberekkel jót tenni, ez a mi utunk az evangelizáció során. Életünkkel tanúságot akarunk tenni Krisztusról! Azt hiszem, az iszlám segít nekünk abban, hogy a hitünket komolyan vegyük. Az emberek, akik itt keresztények és azok is maradnak, tudják, miért ez a határozott döntésük.”

Fordította:

Szabó Bernadett

(allewelt März/April 2017 nyomán)

REJTVÉNY

Fejtsd meg a rejtvényt és küldd el nekünk! A helyes megfejtők között missziós ajándécsomagot sorsolunk ki.

Címünk: 1223 Budapest, Jókai Mór u. 14. E-mail: pmmmisszio@gmail.com

Beküldési határidő: 2017. december 30.

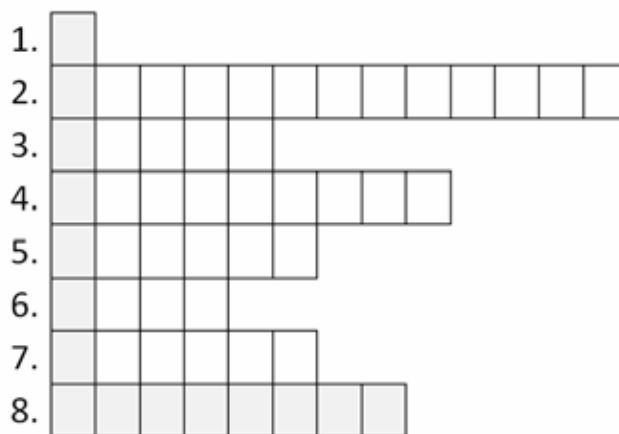
Előző rejtvényünk megfejtése: Szentháromság; Az alábbi szerencsés megfejtők missziós füzetcsomagot nyertek: Mihailov Zsuzsanna (Budapest), Farkas Attila (Mezőkövesd)

Jézus nemzetségtáblája:

1. Máté evangéliumának hányadik fejezete szól Jézus családfájáról (számmal írva)?
2. Görögország második legnagyobb városa, Makedón kikötőváros
3. Fálesz fia ...
4. Ábiúd nagypapája
5. 4. megfejtés fiának az ükunokája
6. Júda és Támár fiának testvére
7. Boáz hányadik versben van említve?
8. Márk evangéliumának hány fejezete van?

Az első sor, első oszlop, 8. sor megfejtései egy igehelyet mutatnak.

A megfejtéshez Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat által kiadott vagy a korábbi „Békés- Dalos” fordítású újszöveget kell használni.

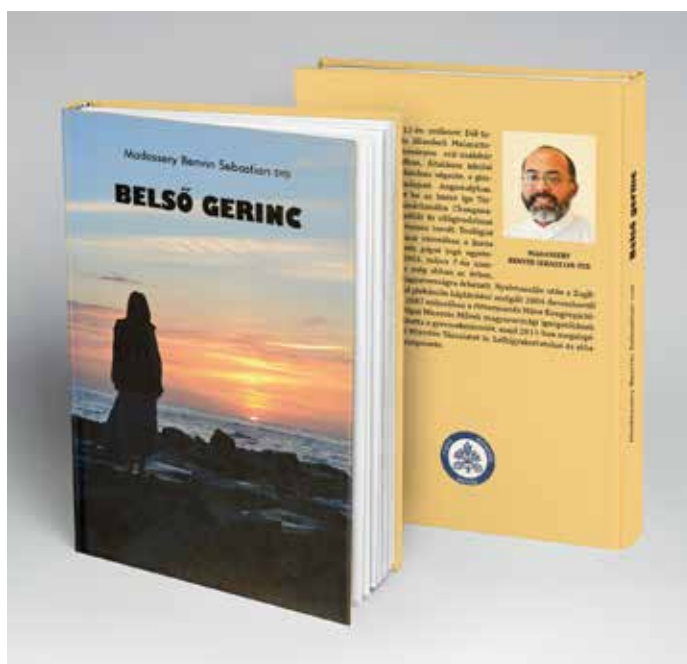
Megjelent

P. Madassery Benvin Sebastian SVD atya Belső Gerinc című könyve

Ez a könyv a tapasztalat egyszerűségével és a lélek sugallata által íródott. Könnyed hangvételi írás. Tartalmát tekintve hiteles korkép, amely kultúraközi megállapításokkal, lelki iránymutatásokkal igyekszik belső utat kínálni a modern kor világpolgárának. Sebastian atya megtörtént események elbeszélésében mutat rá arra, hogy Isten mindennap köztünk él és a legfurcsább eseményekben is egyértelmű jelekkel kíséri az utunk során. A történet egy indiai csibész, kamasz fiú csonttörő pálfordulásával kezdődik, ami még néhány harcias igazságkeresésben, majd a hosszas megbékélésben teljesedik ki, a szeminárium kapujáig tartó esztendőben. Majd elbúcsúzza a sportpályától, a kedvenc horgász helytől útnak indulunk Magyarországra. A papi szolgálattól kapott tapasztalatok mélyebb vizekre eveznek, megnyitják a mennyi kincsek tárházát. Sebastian atya bevezet bennünket a test és lélek harmóniájának meditációs világába, melyben együtt mozog a test és nyugszik meg a lélek, szemlélődés, koncentráció által.

Bágya János

A könyv 2990 forintért megvásárolható Budapesten a Mária Kegytárgy boltban - Ferenciek tere -, vagy megrendelhető a Pápai Missziós Művek irodájában 1223 Bp., Jókai Mór u. 14. (tel/fax.: +361 226 4610) pmmmisszio@gmail.com email címen, postai utánvétellel (2990 Ft + csomagolási és postaköltség!).

Missziós Világnap

2017.

o
k
t
ó
b
e
r

22.

„Kedves fivéreim és nővéreim, hagyjuk, hogy Mária, az evangelizálás Anyja ösztönözzön bennünket, közbenjárjon értünk, hogy szent bátorságot szerezzünk új utak keresésében, s így mindenkihez eljusson az üdvösség ajándéka!”

Ferenc pápa

"Tanúim vagytok"

